Legea experienței temporale

On Noiembrie 26, 2014

Găsește semnificația unei științe care să îndeplinească funcția de superioritate, în încercarea de a da sens unei experiențe netrăite.

Voiam să divizez fiecare presupunere asupra funcționării unei lumi aparte în noi condiții de reprezentare, să descompun totul în mici fragmente care să scoată în evidență aspecte mai puțin evidente ale relației dintre știință și înțeles. O constatare cheie datorată reflecțiilor existențiale, înainte de a lămuri noțiunile artei de a modifica scurgerea timpului, era necesară pentru a defini unitatea de măsură a cantității de informație care trebuia prelucrată pentru verificarea unei ipoteze experimentale.

Rezultatul, bogat în reprezentări ale percepțiilor complexe supuse efectelor distorsionate ale adevărurilor unanim acceptate, servind drept element de comparație între două structuri de gândire total opuse, dar cu aceeași destinație, ar fi putut să elimine ușor evoluția necorespunzătoare a factorului numit obiectivitate. Un lucru folositor materiei și capacității ei de a se aduna în unități cvasi-independente, dar care să interacționeze între ele, creând o nouă configurație a spațiului-timp care dădea sens unei experiențe netrăite, era direct legat de rădăcinile mele.

Conștient, mă expuneam riscului de a rămâne captiv într-o subiectivitate absolută. Neîncetat, eram stăpânit de un sentiment inexplicabil, ca și când aș fi mărșăluit prin pustiul alb al absenței de orice formă de viață, izolat într-un câmp nematerial care se extindea spre infinit. Timpul își avea originea în mine, constanta lui fiind o călătorie continuă spre tărâmul înțelegerii profunde.

În toată această nebuloasă a reflecțiilor din care se înfiripa viitorul, pe care o simțeam că există și crește exponențial, îmi răsunau în minte cuvintele poetului scoțian din secolul al 17-lea, William Drumond: *„ Dacă te plângi că va fi un Timp în care tu nu vei fi, de ce nu regreți de asemenea că a fost un timp în care tu nu erai, și de asemenea că nu ești la fel de bătrân ca această însuflețitoare Planetă a Timpului? Aceea va fi după noi, care, cu mult înainte ca noi să fi existat, a fost."*

Leadership: Poți să dezvolți o versiune originală a experienței de sine, printr-o utilizare corespunzătoare a timpului în alte perioade?

Toate dovezile privind întreaga viziune asupra lumii și realității ei, în afara duratei normale a timpului care se scurge apăsând pe trăgaciul nebuniei, atunci când faci saltul în imaginar, în numele unei superiorități ireductibile, pornește de la ideea de „accesibilitate" într-un spațiu lărgit de gândire. Timpul, consacrat accesării unor repere de referință cum ar fi tendința de evoluție într-un cadru propice împlinirii creatoare și punerii în valoare a potențialului de cunoaștere, devine o componentă a realității în universul imaginar propriu.

Pentru a înțelege leadershipul din perspectiva accesării unui nivel superior de cunoaștere, greu de cuantificat, dar care este necesar să devină parte a unei componente științifice revelatoare de noi profunzimi și semnificații, trebuie să plecăm de la premiza că adevărul este relativ și interpretabil. Subiectivitate versus obiectivitate. Ceea ce tu crezi că dă formă realității în schimbare, valorificând-o printr-o înțelegere ce ține de un raționament complex, ceilalți pot avea convingerea opusă – că realitatea este o simplă umbră a sentimentelor și senzațiilor trăite.

Informațiile neaflate la îndemâna tuturor, într-un fel în care experiențele cele mai variate din trecut influențează modul de interpretare a lumii în prezent, se adună laolaltă pentru a da naștere la ceea ce în mod inconștient ai căutat dintotdeauna. La un nou „Yourself" utilizat sub forma conștiinței de sine care pare să umple un întreg univers și să-i dea sens.

Dar oare acest univers poate funcționa și în lipsa ta? În acest caz leadershipul devine un mijloc de reprezentare a unei realități superioare, căci nu se mai reduce la experiențele relației tale cu ceilalți oameni, nici la modul în care percepi lumea din jur, ci doar la examinarea experiențelor din plan științific, ocult.

Leadership: Poți să asiguri o corectă înțelegere a distincției între ce este esențial și important, de ceea ce este secundar și minor, într-un parcurs al reflecțiilor despre rolul experienței trăite printr-o contra-definiție a realității?

O versiune originală a experienței de sine se realizează uneori printr-o respingere a ideilor care pot fi etichetate drept utopii, ce se vor întoarce împotriva ta, exact ca un bumerang, pe care ai apucat să îl arunci din naivitate. Însă utopiile sunt foarte reale și foarte prezente în viața ta pe tot parcursul timpului, ele reușind, într-adevăr, să aducă în atenție acele idealuri atât de înalte care lărgesc orizonturile în moduri pe care nu ți le-ai imaginat vreodată.

Punctul de plecare a ceea ce va fi concretizat într-o formă superioară de abordare a orientării tale spre un viitor al inovației extreme, răspunzând nevoii de exprimare a creativității prin arta fragmentarii tuturor aspectelor mai puțin evidente a relației dintre știință și utopie, indiferent de natura lor, poate să fie amplificat prin activitatea de gândire rămasă neinfluențată de proba realității efective.

O contra-definiție a realității se realizează printr-o asumare a ideilor care nu cunosc opreliști și nu sunt limitate de o anumită reținere față de opinia publică, în măsura în care imaginea pe care ți-o construiești despre tine are ca prim argument acea nevoie de transcendență, de a da un sens care să depășească "eul" existenței și conflictele de ordin identitar ale ființei gânditoare ce își revendică prezența în lumea plăsmuirii.

O gândire care se regândește este terenul de automodelare a omului într-o lume a plăsmuirii de idei și viziuni, dirijate de o subiectivitate la rândul ei purtătoare de sens și valoare, în care totul este schimbător, dar totodată apropiat unei puteri de creație care își întinde ițele pretutindeni în cadrul realității.

Legea experienței temporale vizează încercarea de a dezvolta o versiune originală a experienței de sine, aferentă creatiei, printr-o utilizare corespunzătoare a timpului în alte perioade. Însemnând prin aceasta să te transpui în situația altei ființe, din trecut sau viitor, și sa o înțelegi prin prisma propriilor idei, a imaginației, dar mai ales prin prisma paradoxului: cu cât ești mai dependent de o știință superioară, cu atât ești mai dependent de cheia relației spațiu-timp.

Iar leadershipul poate deveni o știință a absolutului, un produs al timpului existențial care există în conștiința omului de geniu, luând în considerare valoarea parametrilor cunoașterii care trebuie menținuți între limitele impuse de „subiectiv" și „obiectiv".

Source: https://neculaifantanaru.com/legea-experientei-temporale.html